

РЕШЕНИЕ

Номер 921

03.09.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Варна

I състав

На 31.08.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател:

Светла В. Пенева

Членове:

Красимир Т. Василев

Невин Р. Шакирова

Секретар: Цветелина Н. Цветанова

като разглежда докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20203100501980 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 17 вр. § 1 от ЗР на ЗЗДН вр. Глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на П. Д. Ч. срещу Решение № 2488 от 19.06.2020г. по гр.д. № 204/2020г. по описа на ВРС, 42-ри състав, с което **на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 и ал. 4 от ЗЗДН** въззивникът е задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо сестра си Р. Д. Ч. с ЕГН *****, както и е осъден да заплати по сметка на ВРС глоба в размер на 200 лв.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност, необоснованост и несправедливост на обжалваното решение, а отправеното искане е за отмяната му и постановяване на друго, с което молбата за защита да се остави без уважение.

В отговор на жалбата Р. Д. Ч. оспорва същата като бланкетна, поради което и по правилността на решението, въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата. Доколкото жалбата не съдържа конкретно указание за порочността на първоинстанционното решение, въззивният съд следва да разгледа допустимата жалба, но не може да формира собствени изводи по същество на спора и по правилността на първоинстанционното решение, а следва да го потвърди. В този смисъл цитира практика на ВКС и на ВАпС. Моли в тази връзка решението да се потвърди.

Постъпила е също частна жалба от Р. Д. Ч. срещу Определение № 8765/14.07.2020г., постановено по гр.д. № 204/2020г. по описа на ВРС, 42-ри състав, с което **на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК** е оставено без уважение искането на жалбоподателката за изменение на постановеното по делото решение в частта му за разносните посредством присъждане в нейна полза на реализираните по делото разноски.

Жалбата съдържа оплакване за неправилност на определението и противоречие на чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН и константната практика на съдилищата. Разноските на молителя в производство по ЗЗДН се дължат изцяло независимо от това колко мерки са уважени. Молбата за защита в случая е уважена, като са уважени част от поисканите мерки за защита, поради което има право на разноски в пълен размер. Без значение е обстоятелството, че е приложена само една от търсените мерки. В този смисъл цитира Определение на ВОС по в.гр.д. № 1142/2018г. Моли в тази връзка да се отмени обжалваното определение и вместо него се постанови друго, с което искането за присъждане на разноски бъде уважено.

В отговор на частната жалба, П. Ч. оспорва същата като неоснователна. Моли определението като правилно да се потвърди.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат изразената позиция по спора, като всяка от тях претендира присъждане на разноски.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост.

Производството пред ВРС е образувано по повод предявена от Р. Д. Ч. молба с **правно основание чл. 8, т. 1 вр. чл. 4, ал. 1 от ЗЗДН** за налагане на мярка за защита срещу П. Д. Ч. по повод извършени от последния актове на домашно насилие.

Молбата, депозирана на 10.01.2020г. е основана на следните фактически твърдения: ответникът е брат на молителката, като от години отношенията им са влошени по повод спорове за собственост с предмет наследствени имоти. На 05.01.2020г. майката на страните получила инсулт и била приета за лечение в УМБАЛ „Св. Марина – Варна“. Около 14:30 часа, молителката придружавала майка си по повод изследване в томографски кабинет, чакайки я пред кабинета. На място дошли и ответникът и съпругата му, като на молба на молителката да не притесняват майка ѝ, тъй като състоянието ѝ е тежко, ответникът се развикал, заплашил я, че ще я убие; хванал я за гушата и започнал силно да я стиска и да я избутва към стената, вследствие на което молителката не можела да диша. Лекарката от томографския кабинет, чула крясъците се намесила, като предупредила ответника, че на място има камера, която записва станалото, както и че ще извика охраната. Тогава ответникът я пуснал. Вследствие на упражненото насилие, молителката изпитвала болки в гърлото и преглъщала трудно. Посетила Съдебна медицина – Варна, от където била насочена за преглед при специалист УНГ. Не са последвали по-сериозни увреждания, освен контузия на шията и кръвонасядания. След инцидента, молителката изпитва страх от бъдещи прояви на ответника, не смее да излиза навън, тъй като ответникът живее в съседство на дома ѝ и живее в страх. Отправила искане в тази връзка за постановяване на мерки за защита от домашно насилие спрямо извършителя по чл. 5, ал. 1, т. 1, т. 3 и т. 5 от ЗЗДН.

В първо съдебно заседание, ответникът оспорил фактическите твърдения в молбата, както и факта на осъществени актове на домашно насилие спрямо молителката. Навел твърдения, че на сочените дата, място и обстоятелства, освен страните са присъствали и съпругата му и другата сестра на страните. Физическо насилие не е било упражнено, не е посягал на никого, а предимно молителката говорила на висок тон, като ответникът се принудил да излезе и да чака близките си навън. Отправил в тази връзка искане молбата за защита да се остави без уважение.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

Твърдяната връзка между молителката и ответника – брат и сестра, не е спорна по делото и се установява с писмено доказателство – Удостоверение за родствени връзки от 09.01.2020г.

Придружаващата молбата декларация /л. 4/, изхождаща от Р. Ч.а по смисъла на чл. 9, ал. 3 вр. чл. 13, ал. 3 от закона, кредитирана по реда на чл. 13, ал. 4 от закона, установява със съдържанието си упражнените спрямо деклараторката актове на домашно физическо и психическо насилие на 05.01.2020г., изразяващи се в отправяне на заплахи за живота ѝ на висок тон и душене, придружено с упражняване на сила и избутване на тялото ѝ към стената, от което молителката изпитала силен страх и притеснение за живота си.

От приетата по делото медицинска документация се установява, че при осъществения преглед на молителката в деня на физическото съприкосновение между страните - 05.01.2020г. е дадено заключение за установена контузия на шията, кръвонасядания в гореописаните области, резултат от удари с или върху твърди тъпи предмети, които в съвкупността си обуславят временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Съобразно Справка за съдимост направена при ВРС към 14.01.2020г., П. Д. Ч. е осъждан по НОХД № 51/1996г. за престъпление по чл. 195, ал. 2, ал. 1, т. 3, 4, 5, чл. 20, ал. 2, чл. 54 от НК.

За установяване твърденията на всяка от страните, пред първата инстанция са събрани гласни доказателства посредством показанията на свидетелите д-р Димитрина Маркова – образна диагностика и Т. С. – рентгенов лаборант /ангажирани от молителката/. В показанията си първата свидетелката сочи, че е виждала молителката, а ответника – вижда за първи път. На 05.01.2020г., около 14:30 ч. в скенера дежурният лаборант Т. И. ѝ споделила за инцидент, при който близък на пациентката, която скенирали се опитал да души сестра си и лаборантката се принудила за извика охраната на болницата, но свидетелката лично не е била очевидец на случилото се. Пред кабинета били и снахата на молителката и сестра ѝ, било шумно, като молителката била видимо разстроена. Свидетелката не е видяла следи от душене по врата на молителката, говорила на по-висок и

емоционален тон.

Т. С. описва, че при изследването на майката на молителката чула скандал пред кабинета, излязла и предупредила страните, че не е мястото за това. Влязла в кабинета да довърши изследването и когато отворила плъзгащата врата да извика молителката да помогне за изместване на болната, видяла, че господинът налетял към молителката, но не е видяла дали ѝ е посегнал. Забелязала, че е агресивен, при което вкарала молителката вътре в кабинета и извикала охраната. Не е забелязала травматични увреди по тялото на молителката.

От свидетелите, ангажирани от ответника – Д. П. /сестра на страните/ и В. Ч.а /съпруга на ответника/ се установява, че на 05.01.2020г. когато заедно с ответника са пристигнали пред кабинета за скенер, молителката започнала да напада брат си и съпругата му с обидни думи „кучка“, „мръсница“, „ти едно време...“ е т.н., изречени на висок тон, както да ги обвинява за станалото с майка им. Тогава от кабинета излязла лекарката и помолила да пазят тишина. След това молителката почукала на вратата на кабинета и поискала да се извика охраната. Ответникът излязъл извън болницата, за да ги чака в колата.

Въз основа на тези данни, с обжалваното решение ВРС приел за установени твърдяните актове на домашно насилие и издал заповед за защита, като е задължил на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН П. Ч. да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо молителката.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН, домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудително ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство. Следователно, основателността на молбата за защита по реда на ЗЗДН предполага установяване на твърдения акт на домашно насилие по вид, интензитет и време, както и авторството на деянието, попадащо в кръга на лицата по чл. 3 от закона.

В подкрепа на твърдението за извършени актове на психическо и физическо домашно насилие спрямо молителката по делото са събрани писмени доказателства – декларация, изхождаща от молителката, медицинско удостоверение и гласни такива, посредством показанията на две групи свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетелите, ангажирани от молителката като преки, незаинтересовани, взаимно подкрепящи се и като непротиворечащи на останалите доказателства по делото, поради което и като обективни. Показанията на свидетелите, ангажирани от ответника съдът преценява след отчитане особеностите на чл. 172 от ГПК като също обективни, на непълни с оглед на всички други

данни по делото.

В съвкупност всички тези доказателства установяват по категоричен начин факта на осъществените актове на психическо и физическо домашно насилие от лице, намиращо в родствена връзка по сребрена линия от втора степен /чл. 74, ал. 2 и чл. 75, ал. 2 от СК/ с пострадалото по смисъла на чл. 3, т. 6 от ЗЗДН. Актовете са осъществени на 05.01.2020г. около 14:30 часа в сградата на УМБАЛ „Св. Марина“ в гр. Варна, пред кабинета за провеждане на рентгенови изследвания и се изразяват в отправяне на заплахи от ответника за живота на молителката на висок тон и душене, придружено с упражняване на сила и избутване на тялото ѝ към стената, от което пострадалата изпитала силен страх и притеснение за живота си. Този извод се обосновава от обективизираните в декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН обстоятелства, която ценена съгласно чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН с оглед липсата на обратно доказване от ответника, оборващо изложените в нея факти, съставлява годно достатъчно доказателство за осъществяването на описаните актове на домашно насилие. Същият не се опровергава от показанията на свидетелите роднини на страните, които съдът както посочи цени като непълни и изолирани спрямо съвкупността на останалите доказателства по делото в частта им описваща отношенията между страните в релевантния момент. От приетото медицинско удостоверение, издадено в същия ден в 15:50 часа на следващо място се установява причинената контузия на шията и кръвонасяданията в тази област на молителката, които обективно отговарят да са резултат от осъществения по-рано акт на физическо насилие.

Следователно, установените прояви, осъществени от въззивника на 05.01.2020г. съдържат обективните признаци на актове на физическо и психическо домашно насилие, извършено от лице по чл. 3, т. 6 от ЗЗДН. При наличие на формалните и обективни признаци на осъществен акт на домашно насилие, предоставянето на съдебна защита е задължително. Целта на закона е защита на правото на лична неприкосновеност. С оглед установения характер, интензитет и въздействие на актовете на насилие върху пострадалата и данните по делото, че страните живеят в различни населени места понастоящем, ВОС приема, че мярката задължаване на извършителя да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо сестра му, ще осигурят защита в пълна степен на пострадалото лице и същевременно ще дадат възможност на ответника да преосмисли поведението си, последиците от него, а и да формира самосъзнание да се придържа в бъдеще към поведение, зачитащо личната неприкосновеност, психическото здраве и физическа цялост не само на пострадалата, а и на всеки отделен индивид.

По молбата на Р. Ч.а, ВРС е постановил идентичен правен резултат, който съдът приема за адекватни съответно на нуждата от защита и на целите на закона – предотвратяване на бъдещи актове на домашно насилие, съхранявайки здравето на пострадалата. Решението в тази част като правилно и законосъобразно следва да се потвърди.

По частната жалба:

Съгласно чл. 11, ал. 2 и ал. 3 от ЗЗДН при издаване на заповедта съдът възлага държавната такса и разноските по делото на извършителя на домашното насилие, а при отказ за издаване на заповед или при отмяна на заповедта, държавната такса и разноските по делото се заплащат от молителя, освен когато молбата е за защита на лица, които не са навършили 18-годишна възраст, както и на лица, поставени под запрещение, или лица с увреждания.

Следователно съдебни разноски в производство по реда на специалния закон се дължат и се присъждат, а правоимащата страна зависи от изхода на делото. В конкретния случай е издадена заповед за защита от домашно насилие на пострадало лице, поради което и на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН разноските по делото следва да се възложат на извършителя на актовете на домашно насилие. ВОС не споделя разбирането на първоинстанционния съд за характера на производството като такова по спорна съдебна администрация, нито изводите му, че разноски не се дължат.

Обжалваното определение, постановено в производство по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК, с което е оставена молбата на молителката за присъждане на разноски следва да се отмени и вместо него се постанови друго, с което се допусне изменение на решението в частта за разноските посредством присъждане на същите в общ размер на 465 лв., включващ такси и възнаграждение за един адвокат.

На основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН и изходът на делото пред настоящата инстанция, въззиваемата също има право на разноски възлизащи по списък на 415 лв. /адвокатско възнаграждение и държавна такса/. В този размер разноските следва да се присъдят в тежест на ответника.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2488 от 19.06.2020г. по гр.д. № 204/2020г. по описа на ВРС, 42-ри състав, с което **на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 и ал. 4 от ЗЗДН** П. Д. Ч. с ЕГН ***** е задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо сестра си Р. Д. Ч. с ЕГН *****, както и е осъден да заплати по сметка на ВРС глоба в размер на 200 лв.

ОТМЕНЯ Определение № 8765/14.07.2020г., постановено по гр.д. № 204/2020г. по описа на ВРС, 42-ри състав, с което **на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК** е оставено без

уважение искането на Р. Д. Ч. за изменение на постановеното по делото решение в частта му за разносните посредством присъждане в нейна полза на реализираните по делото разноси **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:**

ИЗМЕНЯ на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК Решение № 2488 от 19.06.2020г. по гр.д. № 204/2020г. по описа на ВРС, 42-ри състав в частта за разносните, както следва:

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН П. Д. Ч. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. Д. Ч. с ЕГН ***** сумата от **465 /четиристотин шестдесет и пет/ лева**, представляваща разноси пред първата инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН П. Д. Ч. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. Д. Ч. с ЕГН ***** сумата от **415 /четиристотин и петнадесет/ лева**, представляваща разноси пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 17, ал. 6 от ЗЗДН.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____